

BULLETIN OVER ETHIOPIË EN ERITREA

Uitgave van Interkerkelijke Stichting Ethiopië/Eritrea

nr. 29 • maart 2010

Redactieadres: Industrierondweg 14a, 8321 CG Urk. Tel. 0527-682123 • Fax 084-8388817
E-mail: isee@hetnet.nl • www.isee-urk.nl Bank 45.11.15.627 • Giro 3901051 • ANBI 0070.45.396

Vis is gezond en zo lekker!

De regio rond Lake Beseka is erg droog. De bewoners, de Kereyou, trekken voortdurend van plaats naar plaats op zoek naar voldoende voedsel voor hun vee. Grote armoede en slechte voeding typeren deze streek. De Ethiopische overheid start daar met een fors irrigatieproject. Dat zal er toe leiden dat het zwerven ingeruild kan worden voor vaste woon- en werkplaats.

De Kereyou zijn niet gewend om vis te eten. In Lake Beseka is vis in overvloed aanwezig. En vis zou een gezonde, noodzakelijke aanvulling op de voeding van de Kereyou-gemeenschap zijn. En voor alle duidelijkheid: op vis eten ligt geen enkel religieus taboe. Een Kereyou is het gewoon niet gewend.

In de afgelopen drie jaar heeft ISEE 'Fish for All' in staat gesteld commerciële visserij op Lake Beseka te ontwikkelen. Dit is succesvol, inclusief visverwerking en distributie.

Nog niet gelukt is om de Kereyous, die aan ondervoeding en gebrek aan

voedsel lijden, daar voldoende bij te betrekken en van te laten profiteren. In een boeiend project gaat 'Fish for All' daar verandering in brengen samen met de nu ook al bij het Lake Beseka-project betrokken overheidsinstanties. In een heel praktische opzet

gaat 'Fish for All' het vangen (voor eigen consumptie), verwerken, bereiden en eten van vis promoten. De eerste testen hebben al laten zien dat ook Kereyous goed bereide vis met smaak verorberen. Het project wordt mede gefinancierd door Impulsis (ICCO).

Vroedvrouwenproject gaat niet door

Het project was met de lokale overheid en het ziekenhuis van Bahar Dar geheel doorgesproken. Alle betrokkenen (waaronder ook een afgevaardigde van het bewonerscomité van Dek Island) waren enthousiast over dit project. Toen echter enkele maanden geleden de uitvoerende NGO (de organisatie die het project voor ons begeleidt) de training wilde starten, kwam de regionale overheid plotseling met nieuwe regels: Vroedvrouwen mochten niet meer getraind worden!

Er zouden twee verpleegkundigen op het eiland aangesteld worden. Dat was beter voor de gezondheidsvoorzieningen op het eiland, dit is ondertussen wel gebeurd.

Bij nader onderzoek door ons is gebleken dat de lokale overheid te goeder trouw gehandeld heeft, want voor hen was deze nieuwe regel ook een complete verrassing. De training van vroedvrouwen, waarvoor u geld doneerde, kan dus niet doorgaan.

Nu weten wij, dat de kliniek op het eiland ook hulp kan gebruiken. Het ontbreekt hier eigenlijk aan alles.

Ons plan is nu om te onderzoeken hoe we de voorzieningen van deze kliniek kunnen verbeteren.

We willen dan de gelden die gedoneerd zijn voor de vroedvrouwen training hiervoor gebruiken.

Begin 2006 brachten leden van ISEE een bezoek aan een gebied bij Dire Dawa, een grote stad in het oosten van Ethiopië. In dit gebied valt de regen overvloedig in een korte tijd, wat altijd lijdt tot veel schade en veel doden. In 2005 begon de Ethiopische hulporganisatie JeCCDO, samen met de bewoners met het aanleggen van terrassen en dammen om de overvloedige waterstromen te temmen. ISEE was zeer enthousiast over hetgeen ze zag. Men moest wel flink doorwerken want de regens zouden eind augustus beginnen. In 2006 begonnen de regens een maand te vroeg. Het werk was nog niet af en veel werd weer verwoest. We waren geschokt. Weg project, weg hoop, weg toekomst. Het bestuur van ISEE besloot een noodhulp gift te doen van 10.000 euro. In IS (2010, nr 1), het magazine over Internationale Samenwerking, staat het volgende artikel over de situatie nu.

Van kwelgeest tot goudmijn

De bewoners van de Ethiopische stad Dire Dawa hebben het klimaatakkoord van Kopenhagen niet afgewacht. Zij namen het heft zelf in handen en pasten zich aan klimaatveranderingen aan.

Droog zand is veranderd in vruchtbare aarde. Bomen en planten keren terug op de hellingen van de Terara, de berg die uitkijkt over woestijnstad Dire Dawa. Terara is nu heilig zegt Mulugeta Gebru, directeur van de Ethiopische hulporganisatie JeCCDO. Niet lang geleden vervloekten de inwoners de berg nog. Van de droge hellingen slingerde de rivier de Dechatu de stad in.

In de zomer van 2006 vielen er nog honderden doden en gewonden toen de rivier buiten haar oevers trad. De getraumatiseerde gemeenschap toonde veerkracht. Ze bouwden een dam om de vloed te breken en het schaarse water

◆ Dammetjes zorgen ervoor dat het regenwater alleen maar de grond in kan.

op te slaan. De aangelegde terrassen worden ermee bevoeid. Nu kunnen er fruitbomen op de hellingen van Terara groeien. Mulugeta: „Als er nu veel regen valt in de hooglanden en overstroming dreigt, zetten de bewoners een ketting van alarmsignalen

in werking. Met mobiele telefoons, megafoons en fluitjes waarschuwen ze elkaar tot in Dire Dawa”. De Ethiopische autoriteiten hebben de aanpak van de bewoners overgenomen in projecten in andere delen van het land.

ETHIOPIË AKTIEDAG - 20 MAART 2010

Kom gezellig binnenlopen tussen 10.00 en 15.00 uur
in de Open Hof, Beethovenlaan in Culemborg

*Sport- en
dansworkshops*

*Springkussen
en straatgolf*

RAD VAN AVONTUUR

KUNST- EN BOEKENKRAAM

CREAMARKT

PLANTENKRAAM

SPORT EN SPEL

GRABELTON

HEERLIJKE HARING

GRATIS ENTREE

De opbrengst wordt gebruikt om medische hulp en opleidingen te financieren rondom het Tanameer in Ethiopië.

Water stroomt niet vanzelf

In 2004 werd bij Korbetti een waterleiding aangelegd en in 2007 bij Keranssa. U hebt daarover kunnen lezen in onze jaarverslagen. Bij oplevering werd de waterleiding druk gebruikt en wij gingen met een tevreden gevoel weg.

We kwamen ieder jaar weleens in de buurt, en dan gingen we weer eens kijken. Tot onze verbazing bleek eind 2008 dat de beheerder van de waterleiding, de Waterboard, de installatie niet goed bijhield en er was maar een paar uur per dag water. Voor het vee was er helemaal niks te drinken.

Natuurlijk konden we onze schouders ophalen. Het project was immers uitgevoerd, we hebben aan onze donoren inmiddels een positief verhaal kunnen vertellen, daar hadden we het bij kunnen laten. Ja, dat had gekund! Onze partner in Ethiopië, Center for Development Initiatives, was vanaf het begin verantwoordelijk voor het hele project. Niet alleen tijdens de aanleg, maar ook daarna. Wij drongen erop aan dat zij contact zouden opnemen met de Waterboard. Eerst hoorden we beloftes, daarna een tijdlang niks, en toen dat alles in kannen en kruiken was.

Afgelopen januari brachten we, vol verwachting, weer een bezoek aan Korbetti en Keranssa. We bezochten het eerste watertappunt bij Korbetti en zagen direct de verbeteringen. Er stond een lange rij mensen met hun kannen en het water stroomde rijkelijk. Direct ernaast dronken ook de koeien zich vol. De toiletten en douches werden na de voorlichting over hygiëne en persoonlijke verzorging veel meer gebruikt dan eerst.

We reden naar de volgende aftappunten en steeds hetzelfde beeld, volop water, zelfs aan het eind van de lijn waar de waterdruk het laagst is. Ondanks alle rumoer van mensen en dieren, verliep het goed georganiseerd en werd er bij de caissière netjes afgerekend, 15 birrcent per kan.

Daarna de Keranssa lijn. De eerste twee tappunten waren per auto niet bereikbaar, maar op de punten 3, 4 en 5 weer een heel positief beeld van tientallen mensen en dieren die om water kwamen. Het was middag en in de ochtenduren zou het nog drukker zijn. Dat kon dan wel zo zijn, maar onze dag kon niet meer kapot. Men vertelde ons dat de besprekingen met de Waterboard effect hadden. Het

functioneert nu stukken beter. Beide lijnen krijgen nu vijf dagen per week water en daar kan men goed mee uit de voeten.

Nog één keer de gang van zaken: Overall komen de mensen vandaan. Op een ezel worden twee tot vier kannen vastgeknoopt. Daarnaast neemt het aantal ezelkarren toe waarop wel 20-30 kannen staan. Aangekomen bij het watertappunt gaan ze in de rij en volgt er een groots sociaal gebeuren. Men heeft elkaar net zoveel te vertellen als bij ons. Jammer genoeg kunnen we ze niet verstaan, maar het oogt heel gezellig. Vlak voor men aan

de beurt is, moet er worden betaald aan de caissière, die hiervoor speciaal is opgeleid. Tenslotte gaan de kannen onder de kraan, waarna men de kostbare lading naar huis kan brengen. Vrouwen met een kan water op hun rug zijn er nauwelijks meer.

Toch is er nog best wel een probleem met de hoeveelheid water. De aanvoer vanuit de bron blijft ontoereikend, zeker wanneer de afname stijgt. Er wordt intensief overlegd met de Waterboard over een extra bron. Daarnaast wordt onderzoek gedaan naar een nieuwe lijn, afgetakt uit een meer. Of wij mee willen financieren. Graag houden wij u ook in de toekomst op de hoogte over de waterleiding bij Korbetti en Keranssa.

Wordt vervolgd.

Johannes Koornstra

Een man van: Geen woorden, maar daden

Vrijdag 5 februari brengen we een bezoek aan Johannes en Loeki Koornstra in Makkum. Na ongeveer 25 jaar neemt Johannes afscheid van de Visserijcommissie. Johannes Koornstra, een naam die binnen onze Stichting altijd genoemd wordt als wij het over de visserij hebben. Onze 'master fisherman' en 'erelid' van de Stichting.

Kom je in Ethiopië bij bijvoorbeeld het Tanameer, dan is vaak het eerste wat je gevraagd wordt: "How is Mr. Johannes" en in Eritrea was hij een goede vriend van de minister van Visserij, Mr. Sale Mecky en ook de president van Eritrea was geen onbekende voor hem. Dit alles is natuurlijk reden genoeg om een bezoek aan Makkum te brengen.

Het begint allemaal in 1986. Johannes is net terug van een driejarig visserijproject in Laos. Op de haven in Makkum ontmoet hij Lub Korf en Jurie van de Berg uit Urk, die daar met een bootje liggen en zij raken in gesprek.

„We kunnen jou wel gebruiken bij onze Stichting in Urk”, en een tijdje later is Johannes al in Ethiopië voor een visserijproject van de Stichting.

Jaren is hij daar werkzaam bij verschillende projecten (drie maanden weg, een maand thuis). Johannes werkt samen met de bevolking en woont tussen hen. Als Loeki hem voor de eerste keer opzoekt, komt zij bij zijn 'woning'. Een eenvoudige lemen hut en bij binnenkomst ziet zij de indeling: Een bed en stoel... Het typeert Johannes: Meer heeft hij niet nodig, want hij komt hier om te werken. Met zijn kennis en enthousiasme weet hij de mensen te inspireren. Belangrijk vindt hij het om ook de vrouwen er bij te betrekken.

De mannen leren vissen en de vrouwen leren netten te maken en te repareren, want als hij weggaat moeten ze zelfstandig verder kunnen gaan zonder hulp van buitenaf. En dat is Johannes ook gelukt!!

Je moet geduld hebben en niet opgeven, maar als je nu bijvoorbeeld naar het visserijproject aan het Tanameer kijkt, dan kun je zeggen: Het is de moeite meer dan waard geweest!!

Na Ethiopië is Eritrea aan de beurt. Johannes en Loeki komen hier na het einde van de dertigjarige onafhankelijkheidsstrijd. Hier was niets! Lijken lagen op straat of waren half begraven op een veld. Probeer maar iets op te zetten, was zijn opdracht.

In de jaren die volgden zagen zij het land groeien. De Eritreërs hadden allen hetzelfde doel: Bouwen aan de toekomst van hun land.

Johannes denkt daar met veel plezier aan terug: "In Eritrea zat je met je hart, ondanks alle ontberingen".

Een leuk moment was het interview dat Loeki had met een verslaggever van de Eritrese televisie (zij had niet in de gaten dat er gefilmd werd).

's Avond in het journaal waren er drie items: Het eerste ging over Yasser Arafat, het tweede item ging over Loeki en Johannes en het journaal werd afgesloten met de Amerikaanse president Bill Clinton. Het belangrijkste nieuws in Eritrea!!!

Johannes en Loeki verbleven in Eritrea toen ze 25 jaar getrouwd waren. Toen minister Saleh Mecky hier achter kwam, organiseerde hij een feest bij hem thuis voor het jubilerende echtpaar.

Met veel respect spreekt Johannes over deze minister, die alles wilde doen voor de opbouw van zijn land. Zij werden goede vrienden. Hoe anders is de situatie nu in Eritrea...

Alles wat opgebouwd is lijkt weer afgebroken te worden. Hoe staat het nu met het grote visserijproject? (de miljoen van minister Pronk bij het 20-jarig jubileum van de Stichting) Niemand weet het.

Johannes Koornstra: Een man, die nu van zijn rust geniet?

Als de Stichting hem vandaag vraagt, is hij morgen weer op weg naar Eritrea om te kijken hoe het visserijproject er voor staat. "Zijn er mogelijkheden? Laat het me weten", besluit Johannes.

Johannes en Loeki kunnen veel vertellen over wat ze allemaal meegemaakt hebben. Als sprekend voorbeeld van al die verhalen, kozen we de brief die we lazen in 'Libelle' van 14 maart 2008:

Van jongen in een rolstoel tot bekend reggaezanger

In de zomer van 1986 ging ik samen met mijn kinderen naar Ethiopië om mijn man op te zoeken die daar met een aantal projecten bezig was. De kinderen sloten vriendschap met onder andere Araya, een twaalfjarige jongen zonder benen. Ze beloofden hem dat ze, terug in Nederland, een rolstoel voor hem zouden kopen. Van de opbrengst van de tentoonstelling over Ethiopië die zij organiseerden op school, kochten zij een tweedehands rolstoel. Araya was er dolgelukkig mee!

"Are you mister Johannes?"

Helaas verwaterde het contact na een paar jaar. Maar toen Johannes en Petra Spliethof vorig jaar weer in Ethiopië waren, kwam er in de hal van het hotel waar zij logeerden een moeilijk lopende man op hem af.

Hij zei: "Are you Mr. Johannes?" De jongeman bleek Araya te zijn! Hij vertelde dat zijn leven door de rolstoel compleet was veranderd. Hij was door monniken opgenomen en mocht naar school.

Op z'n achttiende ontmoette hij een Spaans meisje, Carmen, en ze werden verliefd. Samen gingen ze naar Spanje, waar hij kunstbenen kreeg en revalideerde. Ze trouwden, Araya kreeg asiel en mocht in Spanje blijven. Hij werd er een bekend reggaezanger.

Nu was hij even terug in Ethiopië om met het geld dat hij had verdiend een kindertehuis voor gehandicapten op te zetten. Zo kwamen we er na jaren toch nog achter hoe mooi Araya's leven is verlopen.

Kleine verandering, grote betekenis

Het is bijna 16 jaar geleden dat ik voor het eerst naar Ethiopië ging. Wat is er veel veranderd in de tussenliggende periode! Dat is meteen duidelijk wanneer je aankomt op het vliegveld. Toen een oud gebouw; nu een prachtige, verlichte hal waar het vele malen drukker is dan destijds.

Op weg naar ons hotel (kosten per nacht 322 birr = 18 euro) zie je overal nieuwe gebouwen oprijzen, kantoren, hotels, flats, winkels enz. Ook de wegen worden flink aangepakt. Dat moet ook wel want het autoverkeer is enorm toegenomen. Zestien jaar geleden was er één verkeerslicht in heel Addis Abeba; nu op alle kruisingen, dikwijls nog aangevuld met een politiemannet.

De weg naar Debre Zeit zit een groot deel van de dag tjokvol, zodat men in Ethiopië inmiddels ook weet wat file rijden is. De weg naar Debre Birhan over 130 kilometer wordt momenteel helemaal vernieuwd. De eerste 50 kilometer is klaar; de Chinezen doen dat voortvarend en met grote precisie. De bochten zijn er uitgesneden en met grote machines komt er een asfaltweg van vier rijstroken breed. Als je er vervolgens geen strepen op aanbrengt, kan het gebeuren dat je met vier auto's naast elkaar in dezelfde richting rijdt tot het moment dat er een tegenligger komt. Dan schuift alles als een harmonica naar rechts.

Op het moment dat onze chauffeur er

◆ Jan van Keulen (r) in gesprek tijdens een goede maaltijd.

met 120 overheen ging, heb ik vriendelijk, doch dringend verzocht om gas terug te nemen. Want hoewel verboden, lopen er ook mensen en dieren op deze weg.

Gaat het dan zoveel beter in Ethiopië?

Je zou het bijna denken wanneer je al die nieuwe huizen, kantoren en winkels ziet. Ik denk dat diegenen die het toch al goed hadden er nog op vooruit gaan. Als je wat onderneemt in Ethiopië kun je best een goede boterham verdienen. Verder zie je een middenklasse groeien van ambtenaren en medewerkers van allerlei organisaties. Ook deze groep van geschoolden kan een redelijk salaris verdienen en zich een fatsoenlijk huis permitteren.

Maar, en je voelt het al aankomen, de grootste groep van ongeschoolden en werklozen (tot 40%), de echte armen,

die schieten er niets mee op. Nu is in twee jaar tijd het dagloon voor een ongeschoolde omhoog gegaan van zeven birr naar 22-30 birr per dag, maar als de kosten van levensonderhoud navenant stijgen, word je daar ook niet beter van. En dan praten we al niet meer over het leger van werklozen. Voor hen is er geen enkele sociale voorziening.

Het is echt indrukwekkend om in de ochtend op de verzamelplaatsen al die mensen te zien staan in de hoop dat er een werkgever stopt, hen meeneemt voor een dag werk en derhalve een dag inkomen. Veruit de meesten staan er een paar uur later nog en gaan onverrichter zake maar weer naar huis.

Hoe moet het nu verder?

Daar heb ik natuurlijk ook niet zomaar een antwoord op. Ook mij overvalt wel eens het gevoel dat we aan het dweilen zijn met de kraan wagenwijd open. Immers toen ik zestien jaar geleden voor het eerst in Ethiopië kwam, woonden er nog geen 30 miljoen mensen. Nu lopen de schattingen uiteen van 75-80 miljoen. Vind je het dan gek dat er een discussie ontstaat over zin en noodzaak van ontwikkelingshulp. Stop er maar mee, wordt dan gezegd, een te groot deel komt niet terecht bij de allerarmsten, het maakt regeringen en mensen alleen maar lui. Laat ze zelf de handen maar uit de mouwen steken. Echte ontwikkeling moet van binnenuit komen bij mensen.

Ik mocht voor ISEE weer twee weken naar Ethiopië en heb daar een 20-tal

◆ Vrouwen op een akker met jonge aanplant van valse bananen.

projecten bekeken. Projecten, die geheel of deels worden betaald door onze organisatie. Nu zit ik weer thuis achter mijn computer, maar glaszuiver blijven de beelden op mijn netvlies staan. Ik wil daar tot slot een paar voorbeelden van geven:

- Die trotse vrouw die 500 birr als een microkrediet had gekregen. Ze had er een oventje voor gekocht om enjerra's te bakken, die ze verkocht aan een hotel en aan particulieren. Binnen het jaar had ze haar lening afgelost en twee euro per week verdiend.
- Die boer, die het heel moeilijk had om op zijn kleine bedrijf van 0,25 ha. de kost te verdienen voor zijn gezin. Dankzij onze hulp kon hij water over zijn land laten lopen en had hij drie oogsten per jaar. Nu had hij een os kunnen kopen en hoefde zijn vrouw niet meer dat zware landwerk te doen.
- Die groep van vijftien vrouwen, die gezamenlijk groenten verbouwen en kippen houden, deels voor eigen consumptie, deels voor verkoop op de markt. De voorzitter vertelde trots hoe hun leefsituatie was verbeterd. En, liet zij erop volgen "Het voelt ook zo goed, je bent minder afhankelijk".

Zo kan ik nog heel lang doorgaan. En ik realiseer me goed dat een pessimist onder u zal zeggen: het zijn maar druppels op een gloeiende plaat. Dat zal best zo zijn maar voor deze mensen is de betekenis vele malen groter. Dat garandeer ik je.

Jan van Keulen,
Commissie Landbouw en Techniek.

Grote markt

**A
N
T
CURIOSA
E
K**

Tweedehands
Kinderkleding en Speelgoed

**20 maart in "De Rank"
Wolvega
Kerkstraat 4B
Van 10.00 uur tot 16.00 uur**

I.B.v. blindenproject voor kinderen in Arassa Ethiopië
Werkgroep Ethiopië Wolvega

Urk in Wintersferen

Urk in Wintersferen is sinds enige jaren een jaarlijks terugkerend winterevenement. Het is een evenement vol sfeer en nostalgie. Zaterdag 13 februari was het zover en konden we in ons mooie dorp even genieten van vervlogen tijden. Terug naar de tijd dat Urk nog een eiland was en voor een groot deel op zichzelf aangewezen was, vooral in de winter.

Speciaal voor dit evenement was Urk die dag autovrij gemaakt en konden Urkers en bezoekers ongestoord genieten van allerlei activiteiten. Oude Urker gebruiken van dichtbij bekijken, snuffelen tussen oude spulletjes, in Urker klederdracht lopen en genieten van echte Urker lekkernijen, zoals bijvoorbeeld: koolmoes, dikkoek en natuurlijk vis in allerlei soorten, gebakken en gerookt.

De organisatie van Urk in Wintersferen heeft ook ons als Stichting de gelegenheid gegeven om ons op die dag te presenteren.

◆ **Henk Oost als priester.** Wij mochten gebruik maken van de hal van de Bethelkerk.

Vrijdagavond hebben wij daar als werkgroepencommissie een expositie ingericht, waar we onder de aandacht konden brengen wat wij als Stichting ISEE beogen en welke projecten er door ons worden gesteund. We hadden vier thema's uitgekozen voor onze presentatie: landbouw en visserij, microkrediet en religie. In het kader van het laatste hadden we een rotskerkje uit Lalibela ingericht en hebben we ons best gedaan om het verhaal van de rotskerken aan de vele bezoekers te vertellen.

De rotskerken in Ethiopië zijn ontstaan zo tussen de 6e en de 12e eeuw in de stad Lalibela. Het is Franciscus Alvarez geweest die deze heilige stad tussen 1521 en 1525 heeft ontdekt en er bekendheid aan gegeven heeft. In de stad Lalibela zijn twee clusters rotskerken te vinden, die gescheiden worden door een rivier. Die rivier wordt vergeleken met de rivier de Jordaan en de stad Lalibela, in de bergen van de noordelijke provincie Wollo, wordt wel vergeleken met Jeruzalem. Alles wat Jeruzalem heeft, dat vindt men ook in Lalibela. Het is daarom niet nodig om een pelgrimstocht naar Jeruzalem te maken, want in Lalibela vindt men alles wat ook in Jeruzalem te vinden is. Lalibela trekt dan ook al eeuwenlang vele pelgrims.

En zo trok ook het nagebouwde rotskerkje in de Bethelkerk op Urk vele bezoekers en was het mogelijk om de Stichting ISEE opnieuw onder de aandacht te brengen van, zowel de bevolking van Urk als veel bezoekers van buitenaf. We kunnen terugzien op een koude, maar niettemin geslaagde dag.

Rie Kramer
Commissie werkgroepen en PR

Visserij bij Lake Fincha – nieuwe projecten

In het decemberbulletin blikten we voorzichtig vooruit naar toekomstige visserijprojecten. Tesfaye Wudneh, directeur van de kleine hulporganisatie 'Fish For All', hoeft niet naar mogelijke geschikte projectlocaties te zoeken. Hij wordt regelmatig uitgenodigd om advies te geven, zijn expertise op dit terrein is alom bekend.

In de bestuursvergadering van december heeft het bestuur besloten Tesfaye Wudneh in staat te stellen diverse projecten te gaan voorbereiden. We gaan uit van een drietal projecten in de komende twee à drie jaar. Het eerste voorstel verwachten we binnen een paar maanden rond het Fincha Meer, een paar honderd kilometer ten westen van Addis Ababa. Het meer heeft een grootte van 350 km² met een geschatte opbrengst van 1500 ton vis per jaar. Op dit moment wordt daar nog geen 20 procent van opgevist. Met spanning zien we uit naar het projectvoorstel.

◆ Tesfaye Wudneh.

Nieuwe projecten

Bijna iedere maand komen er bij ISEE aanvragen binnen voor nieuwe projecten. Dit kunnen langlopende, maar ook hele kleine projecten zijn. Om een idee te geven wat er de laatste tijd aan projecten aangenomen is, onderstaand een selectie.

Kleinschalige visserij binnen de Kereyou-gemeenschap

Datum: 22 december 2009

Organisatie: Fish For All

Land: Ethiopië

Plaats: Lake Beseka

Projectduur: 2010, een half jaar

Kosten: €14.806

Omschrijving: De Kereyou is een nomadenstam die door de verandering van het klimaat gedwongen worden zich als boer te vestigen rond het Besekameer. Daar zijn irrigatiemogelijkheden. Om hun dieet te verbeteren worden enkele leden van de Kereyou gestimuleerd op zeer kleinschalige wijze de hakenvisserij te beoefenen.

Ondersteuning van zeven weeskinderen in pleeggezinnen

Datum: 22 december 2009

Organisatie: FIT

Land: Ethiopië

Plaats: Bahir Dar

Projectduur: één jaar, 2010

Kosten: €1.428 per jaar

Omschrijving: Weeskinderen in Bahir Dar zijn ondergebracht bij pleeggezinnen. Zij worden regelmatig door een sociaal werker bezocht. Fam. Heijboer, die jarenlang in Ethiopië heeft gewoond, heeft in Nederland donoren gevonden die ieder een kind onderhouden. ISEE neemt zelf zeven weeskinderen voor haar rekening.

SSH - Blinde kinderen leren braille in Awassa

Datum: 28 januari 2010

Organisatie: Salu Self Help

Land: Ethiopië

Plaats: Awassa

Projectduur: drie jaar, 2010-2012

Kosten: 2010 €10.000; 2011 €5.100; 2012 €5.000

Omschrijving: Blinde kinderen kunnen niet naar het reguliere onderwijs. Er bestaat wel een blindeninternaat, maar dat is veel te beperkt voor het grote aantal blinden. Salu Self Help wil blinde kinderen o.a. trainen in braille, zodat ze onder begeleiding in klas 3 kunnen instromen in het reguliere onderwijs.

Vorbereidingskosten Lake Fincha

Datum: 18 februari 2010

Organisatie: Fish For All

Land: Ethiopië

Plaats: Lake Fincha (in het westen van Ethiopië)

Projectduur: 2010/2011

Kosten: eenmalig €2082

Omschrijving: Fish For All wil een visserij op Lake Fincha opzetten. Lake Fincha ligt echter nogal afgelegen en moet enkele keren bezocht worden, voordat een voorstel naar ISEE kan worden gezonden. Fish For All is echter te klein om deze voorbereidingskosten te kunnen voorschieten.

Financieel zelfvoorzienend maken van de technische school in Shashamane

Datum: 17 december 2009

Organisatie: CDI

Land: Ethiopië

Plaats: Shashamane

Projectduur: drie jaar, 2010-2012

Kosten: eenmalig €10.000

Omschrijving: De school zet activiteiten op die geld opleveren, waardoor de school na drie jaar economisch geheel zelfstandig is. Voor het opstarten is €10.000 nodig. Na afloop wordt het geld gebruikt om leningen te verstrekken aan afgestudeerden om een eigen bedrijfje op te zetten.

Bovenstaande omschrijvingen van de projecten zijn natuurlijk veel te kort om een goed beeld te krijgen.

Het kantoor van de Stichting beschikt over uitgebreide informatie.